

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У НОВОМ САДУ
III-8 У. 11325/16
Дана: 31.01.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Зоране Брајовић и Мире Стевић Капус, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А., из ..., ..., ради поништаја решења туженог Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, Колубарски управни округ, Ваљево, број: 363-351-00049/2015-19 од 14.06.2016. године, уз учешће заинтересованог лица А.А., из ..., ..., у правној ствари легализације помоћног објекта, након одржане усмене јавне расправе дана 29.01.2019. године у нејавној седници већа одржаној дана 31.01.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се **ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за урбанизам-Градске управе града Шапца, број: 351-2-6/15-11 од 30.07.2015. године, којим се одбија захтев тужиоца за легализацију приземног помоћног објекта димензија 13,30м x 5,50м, који је изграђен на кат.парцелама бр. ... и ... К.О. ..., као неоснован.

У тужби, поднетој дана 09.08.2016.године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законских разлога. Наводи да је уз захтев за легализацију доставио све доказе а посебно правоснажну пресуду Општинског суда у Шапцу П. 508/06 од 22.01.2008. године којом је утврђено да је власник парцеле у укупној површини од 73м², на којој је саграђен спорни објекат. Истиче да није извршена препарцелација земљишта тако што би се оформиле две парцеле и то посебна парцела са другим бројем у површини од 73м², које је власништво тужиоца. Сматра да су управни органи незаконито дали својство странке Б.Б., овде заинтересованом лицу, тако што тужилац мора од њега да прибави сагласност за градњу предметног објекта. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење туженог органа поништи и предмет врати надлежном органу на поновни поступак и одлуку.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима

изнетим у образложењу оспореног решења, са предлогом да се тужба одбије као неоснована.

Заинтересовано лице Б.Б. је у одговору на тужбу од 04.12.2018. године истакао да тужилац А.А. нема његову сагласност да може легализовати спорни објект, те да је он био искључиви власник земљишта на којима се предметни објект налази, а да је сад само сувласник земљишта након што је судском пресудом утврђено да је А.А. власник предметног објекта и земљишта испод њега. Истиче да је на усменој јавној расправи утврђено да се обраћао грађевинској инспекцији што је само по себи довољан доказ да се противио изградњи, али да не може сносити последице због тога што надлежна инспекција није благовремено вршила контролу спорног објекта. У прилогу доставља одговор грађевинске инспекције од 11.01.2013. године поводом пријаве коју је поднео против А.А.. Наводи да живи сам, да се његова септичка јама налази испод објекта који је предмет спора и да му тужилац А.А. не дозвољава да исту празни и на тај начин му озбиљно угрожава живот. Додаје да не живи у кућној заједници са тужиоцем, па предлаже да суд тужбу одбије и коначно реши овај спор који траје већ 12 година.

Усмена јавна расправа одржана је дана 29.01.2019. године, у присуству тужиоца и заинтересованог лица а у одсуству уредно позваног туженог органа у складу са чланом 38. став 1. Закона о управним споровима. Тужени орган је писменим поднеском примљеним у суду дана 21.01.2019. године обавестио суд да се јавна расправа одржи без његовог присуства, да у свему остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану. Тужилац је остао у свему при тужби, наводима тужбе и предлогу из исте. Изјављује да су неосновани и нетачни наводи дати у одговору на тужбу заинтересованог лица. Трошкове спора не тражи. Заинтересовано лице је у свему остало при наводима из достављеног одговора на тужбу. Посебно је истакао да не даје сагласност за легализацију предметног објекта, указавши на нерешене породичне односе са тужиоцем. Трошкове спора не тражи.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), оценом навода тужбе, одговора на тужбу и наводе странка на усменој јавној расправи, као и целокупних списа предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења утврђено је да је тужилац дана 12.10.2009. године поднео првостепеном органу захтев за легализацију пословног објекта – каменорезачке радионице изграђене на кп.б.р ... и ... К.О. Закључком првостепеног органа од 23.12.2011. године Б.Б., овде заинтересованом лицу је признато својство странке, јер је у јавним књигама о евиденцији непокретности и правима на њима уписан као власник наведених парцела. Из списка даље произлази да је тужилац А.А. дана 26.12.2011. године пред првостепеним органом изјавио да предметни објект за који је поднео захтев за легализацију није више пословни, већ да је реч о помоћном објекту који има функцију оставе. Решењем првостепеног органа од 30.04.2012. године одбијен је тужиочев захтев за легализацију предметног објекта које је потврђено решењем другостепеног органа од 14.05.2013. године а које решење је поништено по тужби тужиоца А.А. пресудом

Управног суда III-8 У 11020/13 од 23.01.2015. године. У образложењу пресуде је наведено да је оспорено решење незаконито, јер је донето применом одредбе члана 195. Закона о планирању и изградњи ("Сл. гласник РС" бр. 72/09...24/11) која је одлуком Уставног суда Иуз број 295/2009 од 06.12.2012. године ("Сл.гласник РС" бр. 50/2013 од 07.06.2013. године) утврђена да није у сагласности са Уставом Републике Србије. Другостепени орган је у извршењу наведене пресуде донео решење од 12.02.2015. године којим је поништио решење првостепеног органа од 30.04.2012. године. Поступајући у извршењу другостепеног решења, првостепени орган је од тужиоца тражио усаглашавање поднете документације са одредбом члана 12. и члан 24. Закона о легализацији објекта ("Сл. гласник РС" бр. 95/13 и 117/14), након чега је првостепени орган после одржане усмене расправе од 25.06.2015. године и писменог изјашњења тужиоца од 08.07.2015. године, овде ожалбеним решењем од 30.07.2015. године одбио захтев тужиоца за легализацију предметног помоћног објекта као неоснован, с позивом на члан 12. и члан 24. Закона о легализацији објекта ("Сл. гласник РС" бр. 95/13 и 117/14), као и с позивом на одредбу члана 15. став 4. Закон о основама својинскоправних односа ("Сл.лист СФРЈ" бр. 6/80...36/90; "Сл.лист СРЈ" бр. 29/96 и "Сл.гласник РС" бр. 115/05). На ово решење тужилац је благовремено изјавио жалбу, која је оспореним решењем одбијена као неоснована, на основу члана 230. Закона о општем управном поступку.

Чланом 12. Закона о легализацији је прописано да се легализација објекта у смислу овог закона врши по захтеву који, између осталог, садржи доказ о праву коришћења, својине, односно закупа на грађевинском земљишту, односно доказ о праву својине на објекту. Одредбом члана 24. став 2. истог закона је прописано да ако надлежни орган утврди да не постоји могућност легализације, решењем ће одбити захтев. Чланом 15. став 4. Закона о основама својинскоправних односа је прописано да за предузимање послова који прелазе оквир редовног управљања (отуђење целе ствари, промене намене ствари, издавање целе ствари у закуп, заснивање хипотеке на целој ствари, заснивање стварних службености, веће поправке и сл.) потребна је сагласност свих сувласника.

Имајући у виду утврђене чињенице и наведен законске одредбе, правилно је по оцени суда тужени орган оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 30.07.2015. године. Како се ради о сувласничким парцелама и изградњи односно накнадном прибављању грађевинске дозволе за изграђени објекат а посао прелази оквира редовног управљања и располагања зградом и земљиштем, у смислу члана 15. став 4. Закона о основама својинскоправних односа, за коју изградњу је потребно прибавити сагласност другог сувласника (овде заинтересованог лица) која конкретно није добијена, то је правилно тужиоцу одбијен захтев за леглизацију јер је неспорно утврђено да тужилац није искључиви власник парцеле на којој се налази предметни објекат.

Тужени орган је ценио све наводе изнете у жалби, које тужилац понавља и у тужби и за своју одлуку дао јасне и обазложене разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд и на њих упућује. Тужилац није навео ниједну нову околност, нити пружио нови доказ, који није цењен у до сада спроведеном управном поступку, а који би могао бити од утицаја на оцену законитости оспореног решења.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 31.01.2019. године, III-8 У 11325/16

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ